

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

7. Dies Martii. Si vis beatus esse, cogita hoc primùm, contemnere, & contemni. S. Martinus Episcop. Dumon. de Mont.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

cit. Non totum quod dedit, non totus homo requiritur felicitati hominis. De se superest, ut sit superior rebus, ut sit laetus, fœlix. Proscindatur manus, amputetur pes, resecetur brachium, eruantur oculi, amputata dexterâ, scissâ tibiâ, secto armo, effosso lumine, mutilo corpore poterit gaudere, retinere quietem sti, integrum virum esse. Fœlix esse potes etiam sine artubus, quid opus est fortunæ opibus? cuiusvis est integrum etiam sine corporis integritate gaudere, quid ad gaudi integratam conquiris Fortunæ quisquilius? nunquam eris vir unus, si adhæreas fortunæ: nec enim fortuna est omnibus una. Causam si queras, accipe ex Poëta:

Si non mutarer, tunc non Fortuna vocarer.

7. DIES MARTII.

Si vis beatus esse, cogita hoc primùm, contemnere, & contemni. *S. Martinus Episcop. Dumon de Mont.*

Nec con- I.
temptus.

Hic se, velut meleominatum monstrum, objicit, quod omnes velut atrox malum, & metuunt, & fugiunt, contempsus; qui tantum Naturæ adversatur, quantum honor lenocinatur. Hujus desiderio, illius metu, quot, & quanti per omnes ætates, ubique gentium viri per flamas, per maria, per ferarum laniatus, per armorum cuneos, per densam telorum grandinem, in mortem ipsam ruerunt? Sed quid de contemptu sentiendum inquiramus. Ab aliquo tu con-

temne-

temneris. Quæro ergo: merito an immerito? si me-
rito, vitio id factum est tuo, ut qui aliquid fecisti,
quod factum ineretur contemni; vel certè vitio id
fit Naturæ, quæ reddit contemptibilem. Situum
est vitium, preferendus est tibi ille contemptus, quia
quod pateris, est ex merito; ut enim patereris, factum
est tuo vitio: nec te laedit, qui te despicit, sed tu
ipse qui aliquid commisisti dignum despiciatur. Quid?
an velles propter aliquod facinus probari, quod
nemo nisi improbus approbet? Ne igitur metuas
contemni, sed esse contemptibilem. Talis nemo
est nisi suâ culpâ.

II. Sed grave est, inquires, aliis esse ostentui, &
despicatui circa culpam. Si mihi corpus imbecille, in-
facetus vultus, lippientes oculi, balbutiens lingua,
si ingenium tenue, leve judicium, hallucinans me-
moria: si illeboralis in me naturâ, ut Thersitem ge-
nuit: illud, ut est contra meum desiderium, ita est
circa meum arbitrium. Sed ut hunc contemptum
fortiter contemnas, hoc tibi velim esse persuasissi-
mum: hoc contemptu non te impeti, sed ipsam de-
formitatem, vel defectum; Naturæ sit, vel fortunæ.
Quomodo censebis te peti, quando, quod tuum non
est, imperit? Nec enim tuum est, quod non est in
potestate tua. Nos magni nimium nos ipsos æsti-
mamus, & cum nullius simus pretii, pretio nostri ni-
mis ab ripimur. Nemo nos tangat, ulcus est, quaqua
tangimur. Et interim nos facimus ridiculos, dum fa-
cimus irridenda. Quisquis sui contemptus est con-
temptor, nihil ambitionis expertus, quam haberi ab
omnibus caudex, stipes, fungus. Quidquid cachin-
norum, ô dicaces sanniones, inquiet, est, expromite,

irridete, pròtervè mihi illudite, nullius mihi jucundior lusus: omnibus me ignominiis appetite, id unum est quod peto, & expeto, graviora me judice sum meritus; nihil facietis suprà meritum meum. Plurimas commisi stultias, cur iniquè feram, me stultum haberi? Isto vas dignum operculo.

III. Stabis in ipso apice fælicitatis, si possis hoc unum discere, Contemnere & Contemni. Nullus te erit beatior in mundo, si possis hæc quatuor à te impetrare. Spernere mundum; spernere nullum, spernere se, spernere se sperni. Sed age, à te quæro, quis est qui te contemnit, sapiens an stultus, probus an improbus? Non est sapiens: nec enim quod bonum est, contemni potest nisi ignorantia, vel malevolentia. At in sapientem ignorantia, in probum nunquam cadit malevolentia. Supereft igitur ut improbus sit, aut insipiens, à quo te contemni deploras, Quod mavis, elige. Improbus est? Non est quod ab illo timeas & conviciantि dic cum Diogene. Nec mihi credit quisquam te laudanti, nec tibi me vituperanti. Una est laus, par commendatio, aestimari à probis, ab improbis vituperari. Quod si ab insipientे sperneris, jam ipse te insipientem prodis, si te sperni credis. Noli illum dignare isto honore, ut sentias dignum patientiam, quod ab indigno pateris. Quid à stulto expunctandum, quam stulte facta fecit ergò quod suum est. Quid te miseriùs si magnificias te parvi fieri? Erisne ideo parvus, quia parvis? Tantò quis Deo est vilior, tantò sibi pretiosior; tantò autem pretiosior, tantò ipse sibi vilior. Unus si te Deus contempserit, periresti funditus: unus hic si te laudaverit, beatus es, frendeat liceat, &

facci

Januar.

Tessera.

179

Hocci pendeat universum genus hominum. Tuttissimum est nihil præ se contemnere, quasi qui nulli profit ad usum: quia ut scitè Poëta:

Tam male nil cusum, ac quod nullum profit ad usum.

8. DIES MARTII.

Cui ita sufficit fælicitas sua, ut etiam alium velit esse fælicem? *Salvianus l. de gubern.*

Nec
invi-
dia.

I. **I**nvidiam pati, non est malum pati; nec enim idèò es malus, quia alter tibi invidet bonum. Magna est tibi gloria, dignum esse alterius invidiâ. Nemo invidet misero, nisi fortè illi, cui minor est, quam invidentis miseria. Hinc fælix invidet fæliciori, immo & fælici: quia quibusdam ipsa fælicitatis æqualitas, seges est invidiæ. Fertur igitur Invidia in alienum bonum, ut monet prædicta tessera. Èa causâ Bion olim hominem invidiâ vulgo notum conspicatus, tristi ac dejecto vultu. Nescio, inquit, tibine quidpiam Mali, an quid boni contigerit alicui alteri. Cùm igitur tibi senseris invideri, ne querere, ne te saucium inclameris: excerpta æmuli tui confessione, id tibi sit in confessio; Bono te aliquo præditum, te beatum esse. Contra si neminem tibi invidere compereris, dic quod Theinitocles adhuc adolescens: *Præclaris nihil dñm feci, mihi quippe nondum invidetur.* Invidus illius bono contabescit quem se superiorem agnoscit, vel parem, vel à quo superari timet, vel æquari.

M 2

II. De-